

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 23	1. December 1916	65. Aargang

Religionens Frugter.

Tale af Ældste Andrew Jenson, holdt i Assembly Hall, Salt Lake City, Søndag den 28. November 1915.

Oversat fra »Des. News« af Dr. C. L. Olsen.

(Fortsat.)

Mormonmissionærerne.

Jeg har nu noget at sige angaaende Mormonældsterne. En Mormonmissionær lever, medens han som en Evangeliets Budbærer er borte fra Hjemmet, et i alle Maader exemplarisk Liv efter Guds Befalinger. Han prædiker Evangeliet baade ved Exempel og ifølge Evangeliets Forskrifter. Og som en af Kirkens Historieskrivere er jeg stolt over at kunne sige med Sandhed — efter at jeg nu har skrevet Kirkehistorie, henhørende til forskjellige af vore Missionsafdelinger i fremmede Lande saavelsom til de organiserede Stifter i Zion, og efter at jeg har fulgt i Kjølvandet saa at sige efter Tusinder af vore Missionærer, som har arbejdet for Sandhedens Sag i forskjellige Lande — at vore Missionærer paa yderst faa Undtagelser nær har opført sig som sande Herrens Tjenere og som sande kristne Embedsmænd.

For nogle Aar tilbage var jeg i Ny-Zeland, hvor vore Missionærer havde virket flere Aar, i Særdeleshed blandt Maorierne. De havde været der længe nok til, at deres Vandel i det Hele taget kunde bedømmes af andre.

Maorierne havde allerede lært at betragte Mormonmissionærerne som anderledes handlende Mennesker end alle andre Hvide, der fra Tid til anden havde gjæstet dem. Mange sekteriske kristne Missionærer havde virket blandt Maorierne længe, førend Sidste-Dages Hellige kom til

dem. Men deres Handlemaade var ikke den, man føler sig berettiget til at kunne forvente af Kristne. Og dette skabte Utilfredshed hos de indfødte. Saaledes fortalte en Maorimand mig en Gang følgende: „Disse kristne Præster, der kom til mig, fik mig til at falde paa Knæ og bede — og saa stjal de mit Land fra mig og forlod mig i en hjælpeløs Tilstand."

Det lod altsaa til, at nogle af disse Missionspræster var bedre (?) Landspekulanter, end de var Evangelieprædikanter. Saa mange af de saakaldte Kristne havde handlet paa lignende Maade overfor Maorierne, saa de antog den Theori, at det var bedst for dem ikke at stole paa de Kristne i det hele taget. Ja, de havde ogsaa faaet den Opfattelse, at mange af de kristne Mænd ikke var moralske, saa at Maorikvinderne — Hustruer og Døtre — ikke følte sig sikre i de Kristnes Nærhed.

Til Sammenligning vil jeg omtale en lille Episode, som jeg blev bekjendt med: Det hændte sig ved en vis Lejlighed, at et Par af vore Missionærer, der virkede blandt Maorierne og som omrejsende Ældster havde Anledning til at besøge Kirkens forskjellige Grene i Ny-Zeland, kom til en liden Landsby, hvor de som sædvanlig blev indkvarterede hos Maori-Høvdingen, der tilhørte vort Samfund og fungerede som Præsident over Kirkens Gren dersteds, hvilken var bleven oprettet i bemeldte Landsby nogle Aar i Forvejen. Nu traf det sig saaledes, at Ældsterne kom en Dag, da Høvdingen ikke selv var hjemme; men Familien — Hustruen og Børnene — modtog dem med Forekommenhed og lagde den samme Gjæstfrihed for Dagen, som de gjorde ved lignende Lejligheder, naar Husets Overhoved selv var tilstede. Og Ældsterne forblev der Natten over.

Den paafølgende Morgen kom en Nabo, en Maorikvinde, over Gaden til Ældsternes Værtinde og irettesatte hende, fordi hun i hendes Mands Fraværelse havde tilladt Ældsterne at overnatte i deres Hus. „Hvad har Du gjort?" spurgte hun. „Saa vi ikke, at to hvide Mænd kom til dit Hus igaar Aftes, og veed vi ikke, at de har været her hele Natten? Hvad vil dog din Mand sige, naar han kommer hjem? Vi veed, hvad Slags Mennesker hvide Mandfolk er."

Hertil svarede vor Maorisøster ganske rolig: „Nabo, Du forstaar ikke, hvad Du taler om; disse Mænd, der overnattede i vort Hus, var Mormonældster." „Vel, hvad har det med Sagen at gjøre?" sagde Nabodamen. „Jo, jeg skal sige Dig," lød Svaret, „Mormonældsterne er ikke lig andre hvide Mænd; Mormonældsterne er lig Engle. Kjære, vi Kvinder er ligesaa trygge i deres Nærværelse, som om vi var i Engles Nærhed." Jeg tilstaar, at dette Udtryk var barnligt og gik til Yderlighed, men hendes Udtalelse beviser, hvilken Tiltro hun havde til vore Missionærer, og hvilken ubetinget Tillid hun havde til dem, og jeg vilde ønske, at alle vore Missionærer uden Undtagelse var som Engle.

Med Hensyn til den omtalte Hændelse kan det siges, at vore Missionærer allerede da havde virket i Ny-Zeland i mange Aar, og at de, formedelst deres hæderlige Liv og Levnet samt deres Ærlighed og Oprigtighed i deres daglige Omgang med de indfødte, af disse var blevne

anſete for at tilhøre en ganſke anden Klasſe blandt de Hvide end de „hvide Mænd“, Ny-Zelænderne var blevne bekjendte med, førend vore Ældſter kom til dem. Den hele Hemmelighed er, at vore Ældſter ſøger at leve et ſandt Kriſtenliv. Paa denne Maade, og ved intet indſtuderet Kunſtgreb, har de tilvundet ſig de indfødtes Tillid.

Gunſtbevisning for Mormonerne.

Den nysnævnte Omſtændighed bringer til min Erindring noget, der hændte paa en Rejſe, jeg foretog for nogle Aar ſiden i Arizona og New-Mexiko. Jeg var i Selſkab med nogle andre Brødre. Paa Rejſen fra St. Johns, Arizona, til Rama, New-Mexiko, ſtødte vi paa Zuni-Indianer „Landsbyen“. Jeg havde aldrig før ſet en ſaadan Indianerby og var derfor meget begjærlig efter at ſe denne. Men ved vor Ankomſt til Byen blev det os fortalt, at dens Porte var tillukkede for den „hvide Mand“, fordi Indianerne for Tiden holdt en Slags højtidelig forlænget Feſt — en Dands, der undertiden kan vare 3 Uger. Under denne Dandſetid tillod de altſaa ingen „hvid Mand“ at træde ind gjennem Byens Porte. Vi var lige ved at tage Afſked — til min ſtore Skuffelſe — da en af Brødrene, der kunde tale ſpanſk, begyndte at føre en Samtale med Indianerhøvdingen, ſom ligeledes talte ſpanſk. I Samtalens Løb kom vor Broder til at nævne, at vi var Mormonældſter. Høvdingens Aaſyn lyſte ſaa at ſige paa en Gang, og han ſpurgte: „Du er Mormon-Ældſte? Er I alle Mormoner?“ „Ja“, ſvarede vor Talsmand, „vi er alle Mormoner.“ For fuldſtændig at ſikre ſig angaaende Sandheden, ſpurgte Høvdingen videre: „Kjender Du Ammon M. Tinney?“ Svaret lød bekræftende.

Her maa i Parentheſ bemærkes, at Ældſte Broder Tinney havde prædiket Evangeliet for disſe Indianere flere Aar tilbage i Tiden ſamt døbt mange af dem; han var en moralſk Mand og havde ſimpelthen opført ſig, ſom en god og ydmyg Mormonældſte bør, og havde været et Redſkab i Herrens Haand til at overbeviſe nogle af disſe indfødte om Evangeliets Sandheder. Broder Tinney havde ikke bedraget Indianerne, men altid handlet ſom en Ven og ſand Broder mod dem. Dette havde til Følge, at i deres Øjne betragtedes han ſom en ganſke anderledes Mand end de fleſte andre hvide. „Derſom I er Mormoner,“ lød Høvdingens endelige Beſtemmelſe, „kan I komme ind; det er alright; I er alle budt velkommen til vor Landsby“.

Derpaa aabnedes Porten for os, og vi aflagde et ſærdeles behageligt Beſøg hos Indianerne. Vi fik fuldſtændig Frihed til at gaa, hvor vi fandt for godt. En Vejviſer, der blev ſtillet til vor Raadighed, viſte os alle deres Seværdigheder. Albinoerne eller de hvidfødte „Indianere“ tildrog ſig i Særdeleshed vor Opmærkſomhed.

Her er altſaa endnu et Tilfælde, ſom beviſer, at Mormonældſterne der fører ſig ſaaledes, at deres medtroende aldeles ikke behøver at ſkamme ſig over deres Adfærd, men tværtimod kan føle ſig ſtolte af dem.

Missionærerne paaskjønnes.

Medens jeg arbejdede i Ny-Zeland, traf jeg i Auckland en Gang tilfældigvis en middelaldrende Dame. Idet hun lagde Mærke til, at jeg var lidt ældre end de fleste af de der virkende Mormonmissionærer, lod hun til at nære en større Tillid til mig. En kort Samtale udvikledes sig mellem os, hvoraf jeg vil fremføre følgende Hovedpunkter: Damen spurgte: „Hvorledes kommer det, at I kan opelske saadanne gode Mænd, som disse unge Missionærer er, af hvilke mange er ligefrem smukke, og som I sender ud for at tolke Eders Sag? Selv er jeg ikke Mormon, forstaar De, og har ingen Tanke om nogensinde at slutte mig til Eders Tro; men jeg betragter Eders unge Mænd med Beundring; jeg kan ikke gjøre for det; der er noget særskilt ved dem, der tiltrækker sig min Opmærksomhed. Hvorledes, spørger jeg, kan I opelske Mænd som disse?“ Herpaa svarede jeg med at forklare, hvad sand Kristendom betød for os Sidste-Dages Hellige. Jeg fortalte hende, at, hvad Moralitet angaar, kjender vi blot een Lov for begge Kjøn — vi anerkjender kun een Maalestok, »the single standard«, for Mand og Kvinde, ung og gammel, gift og ugift; at vi fordrer lige den samme dydige Renhed og Kyskhed af vore Drenge som af vore Piger, af Mænd som af Kvinder; og jeg tilføjede: „Disse unge Mænd, som De saa højlig beundrer, er rene, dydige Mænd, der ikke drikker Brændevin, ejheller bruger Tobak; de fleste af dem drikker ikke engang Kaffe eller The, og hvad der angaar det modsatte Kjøn, er vore Døtre lige saa dydige som disse vore Sønner.“

„Ak! Gid jeg turde sige det samme angaaende mine Drenge!“ udbrød Damen, „men jeg tør desværre ikke saaledes indestaa for dem eller deres Levnet.“ Jeg afsluttede vor Samtale med lidt nærmere at indprente paa hendes Sind Nødvendigheden af sand Kristendom som en Rettesnor for os fejlbare dødelige.

Erfaring ombord.

Paa Rejse til Europa gik jeg ombord paa et Skib i Sydney, Australien; og eftersom jeg vidste, at jeg var den eneste Mormonmissionær ombord, og at jeg efter al Sandsynlighed vilde forblive paa Skibet flere Uger, følte jeg mig ikke foranlediget til øjeblikkelig at lade Folk vide, hvem jeg var. Jeg indtog min Plads ved Bordet i Spisesalen og vandrede omkring paa Dækket uden at lade mig forstaa med, hvem jeg var. Men jeg var blot to Dage ombord, saa kom der en medrejsende hen til mig og sagde: „Hr. Jenson, min Rejsekammerat og jeg kan ikke rigtig forstaa, hvem De er. Vi har undersøgt Passagerlisten, og eftersom vi ser Ordet »Reverend«*) foran Deres Navn, formoder vi, at De er en Prædikant i et eller andet religiøst Samfund, men det er os umuligt at afgjøre, hvilket Samfund De tilhører, thi De er i enhver Henseende saa ulig de andre »Reverend« Herrer ombord. Der

---

*) »Reverend« (fra det latinske: reverendus, d. v. s. at holde i Ære, at have Ærbødighed for) er en titulær Benævnelse, som bruges i de Forenede Stater, i Storbritanien og de britiske Kolonier som en særegen Betegnelse for alle gejstlige.

lader til at være en stor Forskjel mellem dem, for Exempel mellem Dem og den katolske Præst derhenne, og De ligner aldeles ikke den engelske Prædikant, som har virket blandt de sorte paa Øen Madagaskar. Jeg ønsker ikke at være nærgaaende, men har De noget imod at sige mig, hvem De er, og hvilket Religionsparti De tilhører?" „Aldeles ikke," svarede jeg; „jeg er en Mormonældste." Han havde allerede hørt noget om Mormonerne, sagde han, og gjorde ikke flere Spørgsmaal. Men han følte sig tilfredsstillet — og jeg var glad for, at jeg ikke havde gjort noget, jeg havde Aarsag til at skammes over, medens jeg var ombord. Nu, denne Herre havde lagt Mærke til, at jeg ikke drak Brændevin og ikke røg Tobak — hvilket næsten alle de andre gejstlige ombord gjorde. Og jeg — jeg havde kun opført mig, som en Mormonældste skulde gjøre; men netop denne Opførsel virkede iøjnefaldende paa de andre Passagerer.

Visdomsordet.

De Sidste-Dages Hellige tror — hvilket er vitterligt for enhver — at Herren aabenbarer sig nutildags, ligesom han aabenbarede sig i fordums Dage. Blandt mange andre Aabenbaringer, vi har modtaget fra Himmelens Gud, er en, der findes i Lærdommens og Pagtens Bog, og som er bekjendt under Benævnelsen: Visdomsordet. I denne Aabenbaring udpeger Herren tydelig den Vej, man skal vandre paa for at nyde Helbred og Sundhed, komme i Besiddelse af Intelligens samt opnaa en høj Alder.

De, der er bekjendte med de Sidste-Dages Hellige i disse Bjergenes Dale, har uden Tvivl hørt Tale om, hvad vi her kalder de gamle Folks Udflugter, som Kirkens Autoriteter og Jernbaneselskaberne arrangerer for dem ganske gratis, hvilket er ensbetydende med, at Mormonerne hædrer de gamle, samt at de ærer Fader og Moder. Man er maaske ogsaa godt bekjendt med det Faktum, at der findes flere ældre Folk blandt Mormonerne end iblandt et lignende Antal Indbyggere noget andet Sted; faktisk er Dødsprocenten lavere blandt os end blandt noget andet Folk i Verden.

Som et Folk stræber vi efter at opnaa Helbred, Sundhed og fysiske Kræfter; at blive rige paa Aandsevner; at eje en god Fornuft og en oplyst Forstand; og vi tragter ihærdig efter at komme i Besiddelse af mere og mere Intelligens. For at erholde disse Velsignelser er det nødvendigt, at man fører et rent og dydigt Levnet. Som et Folk bestræber vi os for at holde Guds Bud og Befalinger — saaledes ogsaa at efterkomme de Formaninger, Gud har givet os i Visdomsordet. I denne Aabenbaring, som blev given til Kirken i 1833, fremsætter Herren i et klart og letfatteligt Sprog, hvad der er godt og hvad der ikke er godt for Mennesket; derefter giver han følgende Løfter:

„Alle de Hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse Ord og vandre i Lydighed efter Befalingerne, skulle annamme Lægedom for deres Navle og Vædske for deres Ben, og de skulle finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendefæ; de skulle løbe og ikke blive trætte, og de skulle gaa og ikke blive matte, og jeg, Herren, giver

dem den Forjættelse, at Dødens Engel skal gaa dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke ihjelslaa dem." (Pagt. B., 89. Kap. 18—20. V.)

Tillad mig at gjøre nogle oplysende Forklaringer: Jeg tror, det er almindelig bekjendt, at de unge „Mormoner", der studerer ved juridiske Skoler, medicinske Kollegier eller ved noget af de forskjellige Universiteter i vort Land, i Regelen er i Stand til at fuldende deres Studeringer i et kortere Tidsrum end almindeligt.

En „Mormon", der lever saaledes, som en sand Mormon bør leve, er i Stand til at lære hurtigere, erindre bedre, hvad han ser og hører, samt at have et klarere Begreb om Tingene end de fleste. Hvorfor? Fordi enhver sand, ung „Mormon" holder Guds Bud og holder sig ren, baade legemlig og aandelig, holder sig ubesmittet fra Last og undlader at deltage i syndige Adspredelser; han skyr slet Selskab, bruger ikke Tobak og nyder ikke spirituøse Drikke; er gudhengiven og opsender sine ydmyge Bønner — maaske i Løndom — til Naadens Trone Morgen og Aften; han spiser ikke et Maaltid, undtagen han — maaske stille og ubemærket — nedbeder Guds Velsignelse over det; kort sagt, han lever som en sand Kristen, som en sand Hellig. Deri ligger hele Hemmeligheden. Som en Belønning for sit gudhengivne Liv er han som Regel baade fysisk og aandelig sine medstuderende overlegen. Denne Paastand er aldeles ingen Overdrivelse.

Lærenemheden.

Medens jeg var i Hawaii, blev jeg bekjendt med en vis Kjøbmand i Byen Honolulu. Han havde været bosat der i 30 Aar, men til Trods for hans største Anstrengelser i den Retning havde han dog aldrig lært at tale det hawaiiske Sprog.

Jeg vil tilstaa, at dette Sprog er meget vanskeligt at lære; dette veed jeg af personlig Erfaring, eftersom det ikke lykkedes mig at lære ret meget af det, maaske særlig paa Grund af min fremskredne Alder. Men nogle af vore Brødre, saasom Ældsterne George Q. Cannon, Joseph F. Smith og andre, tilegnede sig Kjendskab til det hawaiiske Sprog paa en forbausende kort Tid, ja, de opnaaede endog en ualmindelig Dygtighed i at tale Sproget.

I Samtale med den nysnævnte Kjøbmand sagde han: „Her er en Mormonmissionær, som har været paa disse Øer kun et Aar, og han kan allerede tale Sproget flydende. Jeg vilde med Glæde give titusinde Dollars, dersom jeg kunde tale de indfødtes Sprog saa godt, som han kan."

Kjøbmanden havde god Grund til at udtale sig saaledes; thi at kjende Sproget betød for ham Penge i Lommerne, eftersom Hawaiierne, lig andre Folk, foretrækker at handle med dem, som de kan tale med.

Hvem var denne Mormonmissionær, som Kjøbmanden hentydede til? Ret og slet en ung Missionær — intet Underbarn; en Dreng med begrændsede Skolekundskaber. Men han holdt Visdomsordet og førte et dydigt Liv. Hvorfor? Hovedsagelig fordi Forældrene havde indprentet i hans barnlige Sind Nødvendigheden af at leve som en praktisk Kristen. Saaledes fordelagtigt udrustet kunde han forholdsvis let tilegne sig remmede Sprog og komme i Besiddelse af Livets Fornødenheder — i

Sandhed „finde Visdommens og Kundskabens Skatte, ja skjulte Liggendesæ".

Beskyttelse mod Pest.

En Gang rejste jeg, paa Vej til Europa, med Dampskib fra Australien til Ægypten. Eftersom jeg inderlig ønskede at besøge Ægypten saavelsom Palæstina og Syrien — Lande, der er saa bekjendte for Bibelforskere — beredte jeg mig til at lande ved Ismailia, der er beliggende omtrent halvvejs mellem Port Said og Suez, hvor Jernbanen gaar fra Suez Kanalen til Cairo.

Ombord paa Dampskibet var jeg bleven bekjendt med en engelsk Herre, som med Hustru og Søn var paa Rejse over den samme Rute. Disse Folk ønskede, at jeg skulde være dem lidt behjælpelig, da de troede, jeg havde mere Kjendskab til Rejselivet end de. En af vore tre Medpassagerer, en Læge, som tilsyneladende nøje havde iagttaget sine medrejsende, nærmede sig og sagde, idet jeg gjorde mig færdig til at gaa i Land: „Har De til Hensigt at opholde Dem i Ægypten?" Jeg svarede bejaende. „Veed De ikke, at Koleraen for Tiden raser i Ægypten, og at omtrent 300 dør hver Dag af denne Sygdom i Cairo?" Jeg havde hørt noget angaaende Kolera i Ægypten, men vidste ikke, at Dødeligheden var saa stor. Lægen forsikrede mig imidlertid, at saaledes var det, og tilføjede: „De forstaar, Hr. Jenson, jeg har nøje lagt Mærke til Deres Levemaade ombord. Jeg har iagttaget, at De hverken drikker Brændevin eller ryger Tobak; og fra Deres Udseende at dømme drager jeg den Slutning, at der paa Grund af en saadan proper Levemaade flyder sundt, rent Blod i Deres Aarer. Medens De nu opholder Dem i Ægypten, vil jeg blot raade Dem til ikke at drikke Nilens Vand, ejheller Vand fra daarlige Brønde, eller fra Sumpland; men drik altid rent Vand, eller Sodavand eller Mælk. Dersom De gjør det, vil der for Dem ikke være synderlig Fare for Koleraen."

Jeg takkede ham for hans Velvillie og gode Raad og var snart rede til at lande. Lægen vendte sig derpaa til Engelskmanden, der skulde være min Rejsefælle, og sagde: „Agter De at følge med Hr. Jenson?" „Ja", lød Svaret. „Vel", sagde Lægen, „dersom De vil følge mit Raad, forbliver De her paa Skibet, hvilket forholdsvis let lader sig gjøre, og rejser direkte til England. Som en af Deres medrejsende har jeg bemærket, at De har til Vane at nyde Brændevin eller andre stærke Drikke daglig; ligeledes, at De næsten uafladelig ryger Tobak. Derfor er De i fysisk Henseende aldeles ikke skikket til at opholde Dem, hvor Koleraen raser." Følgerne blev, at min paatænkte Rejsekammerat med Familie fortsatte videre med Skibet til England, medens jeg landede og fuldt ud nød mit Besøg i Ægypten, Syrien og Palæstina.

Jeg hentyder til dette, mine Søskende og Venner, for at vise Eder, ja hele Verden, hvor rigeligt det betaler sig at leve et rent og dydigt Liv og holde Guds Bud. Man forstaar selvfølgelig, at jeg i mine ringe Bestræbelser for at følge saadanne Regler, som Herren har sagt er til vort Gavn, ikke har gjort andet end det, der forlanges af alle Kirkens Medlemmer. (Fortsættes.)

Min Rundrejse til Efteraarskonferencerne.

En heldig forløbet og behagelig Rundrejse i Missionen er nu tilendebragt, hvilket er den tredie, som jeg har foretaget i Løbet af indeværende Aar.

Af Referaterne fra de forskjellige Konferencemøder, der fremkommer i „Stjernen", vil Læseren kunne danne sig et lille Begreb om Missionens nuværende Stilling, hvorfor det ikke er nødvendigt her at omtale Enkelthederne. Mit Indtryk angaaende Stillingen i Missionen som et Hele vil jeg imidlertid fremsætte. Naar jeg i Dag lader Tanken gaa to Aar tilbage i Tiden, da vi fristede den tunge Skjæbne at maatte give Afkald paa den største Del af Missionærerne, som paa Grund af den frygtelige Krigs Udbrud blev kaldt bort fra disse Lande, saa føler jeg endnu den Sorg og Skuffelse, det blev vor fælles Lod at bære, da vi nødsagedes til at tage Afsked med de Mænd, som vi havde haabet at faa Bistand af til at fremme vor Faders Sag i denne Del af hans Vingaard. Naar jeg tænker paa den trykkende Stemning, som ved hin Lejlighed spredte sig til den største Del af Menighedens Medlemmer i hele Missionen, samt paa de mange forskjellige modvirkende Indflydelser, der har gjort sig gjældende, og betragter Missionens Tilstand i Dag, da har jeg tilligemed mine Medarbejdere samt Søskende kun Grund til at love og prise Herren for hans store Naade mod os her i Norden. Som et Hele kan det siges, at Stillingen er saa god, som det kan forventes under de herskende Forhold, idet enkelte oprigtige Sjæle nu og da forener sig med Kirken, og den indbyrdes Kjærlighed samt Pligtopfyldelsens Aand er den ledende iblandt os som en Almindelighed. Det kan selvfølgelig ikke nægtes, at der i enkelte Tilfælde har fundet Afvigelser Sted fra Pligtens Sti; nogle har ladet sig besnære af Opsætsighedens Aand og har gradvis fjernet sig fra Samfund med Herrens Folk, medens tillige enkelte Medlemmer har overtraadt deres Pagt med Gud; det er da blevet vor tunge Pligt at udelukke dem af Kirken. Disse Tilfælde er imidlertid ganske faa. Eftersom Guds Hus er et Ordens Hus, forekommer der nu og da Sager, som nødvendigvis maa behandles ifølge Kirkens Lov, for at den rette Orden kan være tilstede. Vi læser i Pagtens Bog vedrørende Nødvendigheden heraf: „Lader derfor hver Mand røgte sit eget Embede og arbejde i sit eget Kald, og lader ikke Hovedet sige til Fødderne, at det ikke behøver dem; thi hvorledes skal Legemet kunne staa uden Fødderne? Ligeledes trænger Legemet til ethvert Lem, paa det at alle kunne opbygges tilsammen, saa at hele Legemet maa bevares fuldkomment." (Pagt. B., 84. Kap., 109.—110. V.)

Det er mig kjært at bemærke, at Ældsterne fra Zion har virket med Flid i deres Kaldelse blandt Folket, men grundet paa Omstændig-

heder, som raader, har det været nødvendigt for dem at virke en god Del af Tiden iblandt Kirkens Medlemmer, og som Følge heraf er der ikke udspredt saa meget af det skrevne Ord, som ønskeligt kunde være. I Løbet af de 6 Maaneder er der tillagt ved Daab 48 Sjæle, og enkelte er tillagte siden Konferencens Slutning. De lokale Ældster, som præsiderer i de forskjellige Grene, har udført et prisværdigt Arbejde; som Exempel kan nævnes, at i flere Grene, hvor Ældsterne fra Zion tidligere var nødsagede til at betale en god Del af Salslejen, afholdes nu alle saadanne Udgifter af Menigheden selv, og i nogle Grene har man et net lille Beløb i Behold. Som Regel hersker der god Forstaaelse blandt Medlemmerne i de forskjellige Grene, og Æren for dette gode Resultat tilkommer efter min Formening de lokale Brødres Ihærdighed samt Zionsældsternes Arbejde, naar de i Egenskab af omrejsende Ældster har besøgt Grenene. Det maa dog bemærkes, at de lokale Ældster i alle Tilfælde er Mænd, som har deres daglige Arbejde at passe og som Regel maa slide haardt fra tidlig Morgen til sent om Aftenen for at opholde deres Familie. Flere af Brødrene, som holder Beskikkelser i Præstedømmet, er alderstegne Mænd, som paa Grund af daarligt Helbred ikke ser sig i Stand til at udføre deres Pligter i Præstedømmets Tjeneste, og af denne Grund har det været nødvendigt for Ældsterne fra Zion at tage Del i Arbejdet, som ellers paahviler de lokale Brødre. I Kjøbenhavn, Kristiania og Bergen begyndte Konferencen med en Koncert Fredag Aften forud for de egentlige Konferencemøder; den var i alle Tilfælde meget vellykket og gav os god Lejlighed til at indbyde Venner til Møderne under Konferencen. Sangkorene overalt i Missionen udfører en meget stor Mission paa deres Vis og fortjener alles Paaskjønnelse. Herren siger: „Thi min Sjæl fryder sig i Hjertets Sang, ja de retfærdiges Sang er som en Bøn til mig, og den skal bønhøres med Velsignelse paa deres Hoveder.“ Vi føler alle Sandheden af disse Ord og vil opmuntre enhver, som har god Stemme, til vedblivende at lovprise Herren med Hjertets Sang. De kvindelige Hjælpeforeninger har overalt udført et beundringsværdigt Arbejde blandt de fattige og syge i Menigheden, og naar jeg tænker paa Søskendes i Almindelighed smaa Kaar, maa jeg beundre, at de alligevel kan uddele Midler til andre. Søndagsskolekonferencerne var i alle Tilfælde meget vellykkede og var besøgte af mange fremmede, hvis Følelser blev rørte ved at lytte til Børnenes Besvarelse af Spørgsmaalene vedrørende Grundprincipperne i vor Tro og Lære. Alle de øvrige Organisationer var godt repræsenterede og er alle ivrigt beskjæftigede hver i sin Virkekreds. I Bergen, Norge, hvor Menigheden i et halvt Aar ikke har kunnet benytte sit Lokale, da det har været overladt Byens Autoriteter for at kunne yde Ly til de husvilde efter Branden, men hvor den i nævnte Tidsrum har maattet afholde Møder om Søndagen i Byens Museum, havde vi netop faaet Lokalet tilbage, saa at vi kunde afholde Konferencen der.

Præsident Dahlsrud har just sendt mig nedenstaaende Skrivelse fra

Komiteen for husvilde, der viser Komiteens Erkjendtlighed for den Assistance, vor Menighed havde ydet:

„De Sidste=Dages Hellige, Vaskerelvsgade!

Man tillader sig herved at fremsende den bedste Tak for den velvillige Imødekommenhed, som er bevist ved at overlade Deres Forsamlingslokale til husvilde Familier i Sommerhalvaaret 1916. Ligeledes for det frivillige Arbejde, som af Bestyrelsen (Ældsterne) er udført saavel ved Indkasseringen af Leje som Tilsyn med de indkvarterede.

Med megen Agtelse
ærbødigst
for Bergens Husvilde=Komite
Julius Moe Nilsen."

Kjære Søskende og Medarbejdere!

Jeg føler dyb Trang til at udtale min Taknemlighed til Eder for den Hjertelighed, hvormed jeg er bleven modtaget saavel ved Møderne som i Hjemmene, hvor jeg har aflagt Besøg; maa Gud i Naade velsigne og bevare Eder og os alle paa den Vej, vi har begyndt at vandre, der fører os frem til de frelstes og forløstes Skare! Lad os alle tage fat med forøget Interesse og stride tappert for Guds Sags Fremgang her i Norden.

Eders Broder i Kristo
Hans J. Christiansen.

Efteraarskonferencen i Bergen.

Fredag Aften den 13. Oktober

afholdt Menighedens Sangkor under Ledelse af dets Dirigent, Br. Johan Sætrum, en meget vellykket Aftenunderholdning i Missionslokalet Vaskerelvsgaten 1.

Konferencemødet Lørdag den 14. Oktober, Kl. 8,30 Aften.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Vaagn op, hør Røsten lyder" og Bøn af Br. Henriksen. Sangen: „Saa sikker en Grundvold", blev sunget, hvorefter Konferencepræsident Andrew Dahlsrud bød Forsamlingen velkommen. Han udtalte sin store Glæde over, at de Hellige atter kunde mødes i Missionshuset, som siden den store Brand havde været overladt Byen til Indlogering af de brandlidte og husvilde.

Missionspræsident Hans J. Christiansen oplæste nogle Vers i Esajas, det 55. Kapitel, og knyttede hertil nogle Bemærkninger om Guds store Kjærlighed mod sine Hellige. Det glædede ham at erfare, at Byens Befolkning efter Branden saa med Agtelse og Respekt paa de Sidste=Dages Hellige som Følge af deres Beredvillighed til at hjælpe Byautoriteterne ved at give stakkels brandlidte Husly og paa anden Maade. De Hellige skulde ikke frygte for Fremtiden, thi Herren vilde vende alt til det bedste for dem. Derefter aflagde Ældste E. Strømnæs Rapport angaaende de kirkelige Organisationer og Missionsarbejdet i Stavanger Gren. De kirkelige Organisationer derstedes var i en god Forfatning, og Udsigterne var lovende. Ældste Cephus E. Andersen

afgav Rapport over Aalesund Gren. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening i Bergen, Sine Gundersen, meddelte, at Foreningen havde udført et særdeles godt Arbejde i den forløbne Sommer. Det meddeltes, at de unge Mænd og de unge Kvinder ikke havde kunnet holde Foreningsmøder, da de intet Lokale havde haft til at holde Møderne i.

Konferencepræsident Dahlsrud talte derefter vedrørende Konferencen og omtalte særlig de kirkelige Forhold i Bergen, der som en Helhed kunde siges at være særdeles gode. Ældste Robert Bischoff afgav en specificeret Rapport for Bergens Gren. Tiende-Ofringerne var stegne over 150 pCt., og de fleste af Kirkens Medlemmer elskede Evangeliet og bestræbte sig for at opfylde deres Pligter. Missionspræsident Christiansen sagde, at han var særdeles vel fornøjet med Stillingen i Konferencen, især naar der toges Hensyn til, at kun enkelte Missionærer havde virket i den siden Krigens Udbrud. Det viste sig, at Herren havde været med de Hellige i alt. Sangen: „Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom", blev afsunget, hvorefter Ældste Andersen sluttede Mødet med Taksigelse.

Søndagsskolens Konference.

Søndagsskolens Konference tog sin Begyndelse Søndag Morgen Kl. $10^1/_2$ med Afsyngelse af Sangen: „Vær velkommen", og Bøn af Ældste Strømnæs. Sangen: „Lad hvert et Hjerte frydes", blev derefter sunget. Konferencepræsident A. Dahlsrud bød Forsamlingen velkommen. Konference-Programmet blev derefter udført og begyndte med Korlæsning for hele Søndagsskolen af Ap. Gj. 8, 14—17. Ældste R. Bischoff bad derefter de forskjellige Grenes Søndagsskolebestyrere om at aflægge Rapport over deres Gjerning. Haugesunds Forstander, Br. A. Birkeland, aflagde sin Rapport, ifølge hvilken Søndagsskolen dersteds var i en meget god Tilstand. Missionær, Ældste E. Strømnæs afgav Rapport fra Stavanger Søndagsskole paa Bestyrer Johan Nygaards Vegne; Ældste Cephus E. Andersen for Aalesunds Skoles Vedkommende. Ældste R. Bischoff afgav derefter Rapport for Bergens Søndagsskole, der, skjøndt Børnene havde været underviste under ugunstige Lokalitetsforhold, maatte siges at have studeret Lektierne med Flid og livlig Interesse, og Funktionærerne søgte at sætte Børnene et godt Exempel i alle Ting. Til Afvexling blev en Sang sunget. Programnumrene, der bestod i Oplæsning, Deklamation, Sang, Spørgsmaal og Svar, Fremsigelse af Skriftsteder osv., afsluttedes med et Overblik over den teologiske Klasses Virksomhed af dens Leder, Br. A. Fosse. Sangen: „O, Du Salighedens Klippe", blev nu sunget. Missionspræsident Christiansen udtalte, at han vidste, at Gud vilde rigelig velsigne Skolens Funktionærer for deres Bestræbelser for at bibringe Børnene og de voxne, som kom tilstede ved Undervisningen, Kundskab om Evangeliets Lærdomme. Han raadede alle til at efterleve „Visdomsordet", vidende, at de da vilde erholde Herrens rige Velsignelser som en Belønning derfor. Vi burde erindre, at vi skulde rense os for alt af en uren Natur, saa

at vi kunde være skikkede til at være i hans Nærhed. Han talte fremdeles om Søndagsskolens Betydning for Hjemmet og for Livet. Han formanede Børnene til at vise Lydighed overfor deres Forældre og overfor Gud; læste 68. Kap. i Pagt. B. og 1. Davids Salme og henviste til de herlige Forjættelser, der er givne til de oprigtige af Hjertet; han opmuntrede Søskende til at leve helt for Herren og nedbad Guds Velsignelse over smaa og store. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Der er Skjønhed", og Taksigelse af Br. O. Karlsen.

Eftermiddagsmødet Kl. 3.

Mødet tog sin Begyndelse med Afsyngelse af Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde", og Bøn af Br. A. Birkeland. Der fortsattes med Sangen: „O, min Fader". Br. A. Birkeland fra Haugesund udtalte sin store Glæde over at være Medlem af Kirken og formanede Søskende til at være taknemlige, fordi de var blandt dem, der fik Lov til at leve paa denne Tid, da Evangeliet var gjengivet til Jorden. Han roste Kirkens Medlemmer i Haugesund for den Nidkjærhed, de viste for Herrens Værk.

Konferencepræsident A. Dahlsrud aflagde derpaa Rapport over Tilstanden i Konferencen som et Hele. Han sagde, at den var god, og han havde sporet Herrens Velsignelse over hele Konferencen. Det var Evangeliets aabenbarede Sandheder, han og de øvrige Missionærer forkyndte Folket, og det gjaldt for de Hellige om at være tro indtil Enden. Koret sang: „I Østen stiger Solen op". Br. Johan Sætrum omtalte sit Arbejde som Leder i Sangkoret. Han haabede, at Korets Medlemmer nu, da de atter kunde mødes i et behageligt Lokale, vilde tage fat med fornyet Energi. Missionspræsidenten udtalte sin Glæde over at høre Sangkoret; han forestillede sig, hvor Zions-Sangene vil lyde i det ny Jerusalem, naar de kan lyde saa dejligt her nede i Forkrænkelighedens Land. Kirkens Sangere havde en stor Mission at udføre i Menigheden lige saa vel som Ordets Forkyndere; han opmuntrede Søskende til at dyrke Sangen i Hjemmet blandt deres kjære, thi der er stor Trøst og Opmuntring ved den. Han lagde Søskende paa Sinde at læse „Skandinaviens Stjerne" og ikke ligegyldig forsømme den. Derpaa foreslog han Kirkens Generalautoriteter og Missionsautoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Fremdeles, at Ældste Andrew Dahlsrud blev opholdt som Præsident over Bergens Konference. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne.

Missionspræsidenten udtalte, at han var overbevist om, at hellige Engle var tilstede under Konferencen, skjøndt vi ikke kunde se dem med vore legemlige Øjne. Det gjaldt om, at Evangeliets Sandheder faar saa dybt Rodfæste hos de Hellige, at de kan staa paa egne Ben uden Støtte udefra. Han mindede om, at det gjaldt at tjene Herren i alt og under alle Omstændigheder.

Konferencepræsident Dahlsrud foreslog derpaa Konferencens øvrige Embedsmænd til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: Ældste R. Bischoff til Konferencens Sekretær; Ældsterne Cephus E.

Andersen og Edward Strømnæs som Missionær i henholdsvis Aalesund og Stavanger Grene. Det blev endvidere foreslaaet, at Konferencepræsidenten fungerede som Forstander over Bergens Konference. Fremdeles, at Brødrene Niels Andersen, G. Birkeland og Johan O. Nygaard blev opholdte som Forstandere over henholdsvis Aalesund, Haugesund og Stavanger Grene. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Hør i din Enbaarnes Navn", og Taksigelse af Broder A. Fosse.

Aftenmødet Kl. 7.

Aftenmødet begyndte med Afsyngelse af Sangen: „Ydmyg med Ærbødighed" og Bøn af Br. Totland. Sangen: „En Dag jeg paa et ensomt Sted", blev sunget, hvorefter Ældste Edward Strømnæs læste nogle Vers af Daniels Profetier vedrørende Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage. Han beviste, at det Rige, der her omtales, ikke kunde være Kristi Kirkes Oprettelse fordum, men at disse Profetier vedrører Evangeliets Gjengivelse i vor Tidsalder og Guds Riges endelige Oprettelse. De Sidste-Dages Hellige bevidner, at dette Rige begyndte at udvikle sig den Gang, da Profeten Joseph Smith paabegyndte den Mission, Herren havde kaldet ham til, og paany forkyndte Evangeliet i dets Fylde; Værket voxer daglig stærkere, trods al Djævelens og Verdens Haan og Modstand. Han opfordrede de udenforstaaende til at undersøge Sandheden for sig selv. Sangen: „O, min Fader, Du, som troner", blev sunget. Ældste R. Bischoff aflagde derpaa sit Vidnesbyrd og sagde, at han var taknemlig for at være en Budbærer om Evangeliets frelsende Sandheder. Gud havde talt paany, og enhver, der vil, kan annamme Evangeliet og faa en fuld Frelse i Gud vor Faders Rige. Missionspræsidenten sagde, at Profetien om Engelen, der omtales i Aab. 14. Kapitel, er gaaet i Opfyldelse, trods al Verdens Benægtelse. Han oplæste fra Efeserbrevets 4. Kapitel om de Embedsmænd, der skulde være i Menigheden. Sluttelig fremholdt han Nødvendigheden af at adlyde Herrens Anordninger. Frelseren selv fik Sejr ved sit Lydigheds-Offer. Saaledes ogsaa vi, hvis vi følger i hans Spor. Koret sang til Slut: „Jeg veed, at Gud vil høre mig". Taksigelse af Konferencepræsidenten.

Grensmødet Mandag Aften Kl. 8½.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Sangen: „Messias, han kommer", og Bøn af Br. Johan Sætrum. Sangen: „Jeg veed, paa hvem jeg bygger", blev sunget. Missionspræsidenten udtalte, at de Hellige maatte føle som en Familie. Vi skulde erindre, at vi alle var Lemmer paa samme Legeme, og ligesom ikke alle Lemmer havde en og samme Bestilling, saaledes var der ogsaa i Menigheden forskjellige Stillinger. Alle kan ikke være Ledere, og alle kan ikke have de samme Talenter; men alle kan stræbe at være i Harmoni. Han fremholdt, hvilke ypperlige Lærdomme Herren har givet sit Folk ved sin udkaarede Tjener, Profeten Joseph Smith, for at vi kunde blive dannede saaledes, at vi tilsidst kunde antages af Herren. De Hellige maatte lære at være over-

bærende og kjærlige mod hinanden. Konferencepræsidenten talte nogle Opmuntringsord til de Hellige og formanede alle til Trofasthed. Derpaa blev den kvindelige Hjælpeforenings og Ungdomsforeningernes Præsidentskaber samt Distriktslærerne og Dørvogterne foreslaaede til Opholdelse. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne. Det blev dernæst foreslaaet og vedtaget, at Br. Johan Jensen ordineres til Præst, og at Br. Øivind Bjørndal ordineres til Lærer. Til Afvexling blev Sangen: „Lad ej dit Hjerte tvivle", afsunget. Præsidenten opmuntrede de Hellige til vedvarende at stræbe fremad. Han bad sluttelig de Hellige erindre deres Pligt mod afdøde Slægtninge og samle genealogiske Slægtoptegnelser, saa at Evangeliets herlige Ordinancer kan blive udførte for disse i Templerne, og de kan saa en Lejlighed til at modtage evangeliske Velsignelser i det næste Liv. Han formanede alle til at leve et helligt Liv, som er Betingelsen for, at vi kan opnaa en celestial Ophøjelse. Han advarede mod Antikristens Aand, som nu søger at trænge sig ind, selv hos de Sidste-Dages Hellige. Han formanede alle til at holde sig nær til Herren i ydmyg Bøn. Han bad alle gjøre sig fortrolige med Indholdet af 76. Kapitel i Pagtens Bog. Han bad sluttelig Herren velsigne Kirkens Medlemmer med at skjænke dem sin Aand i en rig Fylde til at inspirere dem og give dem en urokkelig indre Overbevisning om Sandheden af Evangeliet, som Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder for Menneskene. Konferencepræsidenten takkede Sanglederen og Koret for den dejlige, opmuntrende Sang. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Det spredes mer og mer det dunkle graa" og Taksigelse af Br. Arnold Strøm.

Tirsdag Aften blev der som Afslutning paa Konferencen afholdt en Fest med Bespisning, ved hvilken flere Søskende fra andre Grene og mange andre fremmede var tilstede.

Onsdag Aften havde Søndagsskolebørnene og en Del fremmede Børn ligeledes en meget vellykket Fest. Rachel Moe,

Skriver ved Konferencen.

Exemplets Magt.

(Af Præsident George F. Richards.)

Lader saaledes Eders Lys skinne for Menneskene, at de maa se Eders gode Gjerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene.
(Matt. 5 : 16.)

Af dette Skriftsted fremgaar det, at vor Frelser vilde henlede vor Opmærksomhed paa, hvor nødvendigt det er, at Kirkens Medlemmer i et og alt lever i Overensstemmelse med vor Trosbekjendelse. Menneskene er tilbøjelige til at bedømme Værdien af et Samfunds Religion efter Individers Livsvandel, men jeg ønsker at gjøre opmærksom paa, at en saadan Bedømmelsesmaade kan være yderst misvisende. Den Kjendsgjerning, at Menneskene er meget tilbøjelige til at bedømme Personers Re-

ligion efter deres Opførsel og Handlinger, beviser, hvor nødvendigt det er, at vi saa nøje, som det er muligt for os, lever i Overensstemmelse med vor Bekjendelse og med Evangeliets Lærdomme, som vi har modtaget.

Den samme Gud, som skabte Universet og satte Naturlovene i Virksomhed, ved hvilke Universet styres, gav Menneskene Evangeliet, som indeholder en fuldkommen Livsplan, en Plan, der omfatter Virkeliggjørelsen af de absolut højeste Livsprincipper. Kristus, vor Frelser, levede i enhver Henseende i Overensstemmelse med denne højeste Livsplan, og derved blev han den, han er, en udødelig og herliggjort Person, og Arving til alt, hvad Gud, den evige Fader, besidder. Dette Evangelium og denne Evangelie-Lov og Livsplan, som Kristus efterlevede i alle Enkeltheder, er det Meningen, at vi ogsaa nøje skal efterleve, saa at vi kan blive, som han er, og blive frelste som Medarvinger med ham. Thi, „dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu, hans Søns, Blod renser os fra al Synd". (1. Joh. 1 : 7.)

Naar vor Livsvandel ikke er i nøje Harmoni med alle Evangeliets Lærdomme, er vort Levnet ikke, som det bør være; thi Evangeliets Lærdomme er indbyrdes overensstemmende. Derfor bør alle Mennesker vide, at naar de hos os ser noget, som er upassende, har dette sin Grund i, at vi er afvegne fra Evangeliets Lov, men Menneskenes Afvigelse i deres Liv fra Evangeliets Lov kan ikke i mindste Maade tilintetgjøre eller forandre den Kjendsgjerning, at Evangeliet er sandt, og enhver Del deraf sand, og at alle dets Principper og Ordinancer er nødvendige.

Menneskene skulde blive i Stand til at skjelne mellem Personers Handlinger og selve Principperne; de burde rette sig efter Principperne, uafhængig af, hvorledes Menneskene handler. Verden er advaret imod at bedømme Evangeliets Principper og deres Værd efter Kirkens Medlemmers Handlinger. Vi paastaar ikke at være fuldkomne, men fastholder, at Evangeliet, Guds Lov, som er givet os, er fuldkommen. Hvis en Religion skal bedømmes i Henhold til deres Liv, som bekjender sig til den, hvor kan vi da finde en Religon, der vil bestaa Prøven?

Eftersom Menneskene er tilbøjelige til at bedømme vor Religion efter vor Livsvandel, maa vi vogte paa os selv, saa at vor Opførsel er, som det sømmer sig Hellige i enhver Henseende; derved ærer vi vor Fader i Himlen. Og vi bør erindre, at ved at gjøre dette vandrer vi paa den snævre Sti, som leder til evigt Liv.

Tilføjelse til Kristiania Konference-Rapport.

Ved Konferencen blev Brødrene Anthon A. Lund og Hilmer Christensen ved enstemmigt Votum opholdte som Forstandere over henholdsvis Frederikshald Gren og Tønsberg Distrikt.

Vigtigheden af Menneskenes ufortøvede Omvendelse.

(Af Præsident George F. Richards.)

„Søger Herren, medens han findes. Paakald ham den Stund, han er nær." (Es. 55 : 6.)

Ved Studiet af Bibelen og ved vor egen Overvejelse drager vi ganske naturligt den Tankeslutning, at vi skal leve efter Døden, og at vor Stilling i de evige Verdener vil være afhængig af, hvorledes vi har levet i dette korte Jordeliv. Hvis det er Tilfældet, at Lyksaligheden, som vi her har gjort os fortjent til, skal vare evig ved, eller at Samvittighedsnaget, som fører Menneskene til at begaa Selvmord, eller, som Apostelen Johannes siger i Joh. Aab., 6. Kap., 16. Vers, til at sige til Bjergene og Klipperne: „Falder over os og skjuler os for hans Aasyn, som sidder paa Tronen, og for Lammets Vrede!" hvis det er Tilfældet, at dette Samvittighedsnag skal følge os ind i det næste Liv, da er det af yderste Vigtighed, at vi benytter de Timer, som Herren har givet os til at virke i i dette Liv, paa allerbedste Maade, saa at vi er fuldt forberedte til at møde vor Gud. Vi maa ikke blive skuffede i en Sag af saa stor og evig Vigtighed. Vi bør træffe Forberedelser nu, i Dag, som om det var den sidste Dag, vi lever, og hvis vi hver Dag ikke forsømmer noget og ikke gjør noget, som er forkert, da efterkommer vi Herrens Lovs Fordringer, og vi vil have Guds Velbehag.

Vi maa leve saaledes, at vi ikke ved Døden kommer i den samme Stilling som den rige Mand, der i levende Live forsømte at hjælpe den fattige og syge Lasarus, thi det vil ikke blive os forundt at vende tilbage til dette Liv for at oprette, hvad vi har forsømt. Profeten Alma skriver paa en formanende og indtryksfuld Maade vedrørende Vigtigheden af Menneskenes ufortøvede Omvendelse disse klare Ord:

„Dersom I ville omvende Eder og ikke forhærde Eders Hjerter, skal den store Igjenløsningsplan snarligt blive iværksat for Eder.

Thi se, dette Liv er Tiden, hvori Menneskene skulle berede sig til at møde Gud; ja, dette Livs Dag er den Dag, da Menneskene skulle udrette deres Arbejde.

Og som jeg sagde Eder før, eftersom I have haft saa mange Vidnesbyrd, saa beder jeg Eder, at I ikke opsætte Eders Omvendelsesdag til Enden; thi dersom vi ikke benytte vor Tid i dette Liv, da kommer der, efter denne Livets Dag, som er os given til at berede os til Evigheden, en mørk Nat, hvori intet Arbejde kan udrettes.

I kunne ikke sige, naar I komme til dette frygtelige Tidspunkt: Jeg vil angre og omvende mig til min Gud." (Almas Bog, 34. Kap., 31.—34. V.)

Indhold:

Religionens Frugter 353
Redaktionelt:
Min Rundrejse til Efteraarskonferencerne 360
Efteraarskonferencen i Bergen ... 362
Exemplets Magt 366
Tilføjelse til Kristiania Konference-Rapport 367
Vigtigheden af Menneskenes ufortøvede Omvendelse 368

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)